

Πρώτο μάθημα Είμαι από την Ελλάδα

1^ο μέρος

Είμαι ο Κώστας

Γεια σας. Είμαι ο Κώστας. Είμαι Έλληνας από την Τσεχία. Τώρα είμαι στην Ελλάδα, στην Αθήνα. Αυτή είναι η φίλη μου, η Κατερίνα. Κι αυτή είναι από την Τσεχία. Είναι φοιτήτρια. Αυτός είναι ένας φίλος μου, ο Νίκος. Είναι Άγγλος. Τώρα είμαστε στο καφενείο «Ακρόπολη» στο κέντρο. Εσείς, πού είστε;

α. Απαντάω:

1. Ο Κώστας είναι Έλληνας;
2. Είναι από την Ελλάδα;
3. Πού είναι τώρα;
4. Η Κατερίνα είναι δασκάλα;
5. Ο Νίκος είναι Τσέχος;
6. Ποιος είναι στο καφενείο;

β. Βρίσκω στο κείμενο:

- το ρήμα *είμαι*
- τις αντωνυμίες
- το οριστικό άρθρο (εξηγώ τη διαφορά: *Είμαι ο Κώστας. Είμαι Έλληνας*)
- το αόριστο άρθρο

γ. Λέω τι ξέρω για τον Κώστα, την Κατερίνα και τον Νίκο.

2^ο μέρος

Με λένε Σοφία

Με λένε Σοφία και είμαι από την Ελλάδα. Μένω στη Μακεδονία, στη Θεσσαλονίκη και σπουδάζω στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο γιατρός. Τώρα είμαι στην Τσεχία με το πρόγραμμα Erasmus.

Μένω στο Μπρνο, κοντά στο πανεπιστήμιο. Κάθε μέρα πηγαίνω στο κέντρο στην Ιατρική Σχολή, εδώ έχω μάθημα. Επίσης πηγαίνω στη Φιλοσοφική Σχολή, εδώ μαθαίνω τσεχικά. Το

μάθημα αρχίζει στις πέντε και τελειώνει στις οχτώ. Στην τάξη είμαστε δέκα. Μαθαίνουμε το αλφάβητο, τη γραμματική και το λεξιλόγιο, γράφουμε και διαβάζουμε.

Κάνω παρέα με δύο Ιταλίδες, τη Μικέλα από τη Ρώμη και την Αλεξάνδρα από το Μιλάνο. Πηγαίνουμε στην καφετέρια ή βόλτα στο κέντρο.

α. Απαντάω:

1. Από πού είναι η Σοφία;
2. Πού σπουδάζει;
3. Τι κάνει η Σοφία στη Φιλοσοφική Σχολή;
4. Τι ώρα αρχίζει το μάθημα;
5. Τι κάνουν στο μάθημα;
6. Πού πηγαίνουν η Σοφία, η Αλεξάνδρα και η Μικέλα;

β. Βρίσκω στο κείμενο:

- τα ρήματα της πρώτης συζυγίας και τα κλίνω
- τις προθέσεις

γ. Μεταφράζω: *do školy, ze školy, na fakultě, na fakultu, z fakulty, se Sofií.*

δ. Λέω τι ξέρω για τη Σοφία.

Γραμματική

Člen (άρθρο)

Řečtina na rozdíl od češtiny má člen, a to člen určitý a neurčitý podobně jako němčina, angličtina, francouzština aj.

Určitý člen (οριστικό άρθρο)

	singulár		
	mask.	fem.	neut.
nominativ	ο	η	το
akuzativ	τον	τη(v)	το

Neurčitý člen (αόριστο άρθρο)

	singulár		
	mask.	fem.	neut.
nominativ	ένας	μία/μια	ένα
akuzativ	έναν	μία(v)/μια(v)	ένα

Jako základní pravidlo o použití určitého či neurčitého členu lze pro začátek uvést, že použití členu ve většině případů odpovídá jeho použití ve výše uvedených jazycích. Určitý člen je tedy přítomen, pokud hovoříme o skutečnosti posluchači již známé nebo přímo viditelné, nebo pokud předpokládáme, že posluchač může tuto skutečnost nějakým způsobem identifikovat.

Naopak přítomnost členu neurčitého nejčastěji vyjadřuje, že hovoříme o skutečnosti posluchači neznámé. Ένας, μία, ένα překládáme do češtiny obvykle jen tehdy, pokud se jedná o číslovky nebo pokud chceme zdůraznit neurčitost.

Pro dvojí tvary μία/μια, μία(ν)/μια(ν) viz výklad v části o fonetice na straně **XX**. K případům, kdy zůstává koncové -ν u členů τη(ν), μία(ν), viz strana **XX**.

Εδώ είναι **το** βιβλίο. Tady je ta kniha (*předpokládáme, že posluchač ví, o jaké knize mluvíme*).

Εδώ είναι **ένα** βιβλίο. Tady je kniha (*knih je posluchači neznámá, vidí ji poprvé*).
Tady je nějaká kniha (*zdůrazňujeme neurčitost*).

Εδώ είναι **ένα** βιβλίο. Tady je jedna kniha (*ένα je číslovka*).

Ξέρεις **την** καθηγήτρια; Znáš tu profesorku? (*ukazují na ni*).

Εκεί είναι **μια** καθηγήτρια. Tam je nějaká profesorka (*zdůrazňujeme neurčitost*).

Έχει **ένα** παιδί. Má jedno dítě (*ένα je číslovka*).

Určitý člen se v řečtině navíc používá také u vlastních jmen osobních a místních (toponym):

Ξέρεις **την** Αλίκη; Znáš Alici?

Είμαι **ο** Πέτρος. Jsem Petr.

Το Μπρνο είναι **στην** Τσεχία. Brno je v České republice.

Člen se v řečtině obvykle neužívá u podstatného jména, které je součástí přísudku jmenného se sponou, pokud není zdůrazněno. Dále se neužívá ve frázi με λένε 'jmenuji se' a ve vokativu.

(Αυτός) είναι **δάσκαλος**. (On) je učitel.

ale Αυτός είναι **ο** δάσκαλος. To je ten učitel (*zdůrazňujeme známou skutečnost = To je ten učitel, o kterém jsem ti říkal*).

Ο Κώστας είναι **Έλληνας**. Kostas je Řek.

Με λένε **Πέτρο**. Říkají mi Petře. Jmenuji se Petr.

Μαρία, πού είναι η Κατερίνα; Marie, kde je Kateřina?

Podstatné jméno (ουσιαστικό)

Maskulina (αρσενικά) zakončena v nom. sg. na -ος, -ας, -ης

-ος

singulár							
N.	-ος	ο	γιατρός	ο	δρόμος	ο	άνθρωπος
A.	-ο	τον	γιατρό	τον	δρόμο	τον	άνθρωπο

-ας

singulár							
N.	-ας	ο	πατέρας	ο	πίνακας	ο	άντρας
A.	-α	τον	πατέρα	τον	πίνακα	τον	άντρα

-ης

singulár							
N.	-ης	ο	ναύτης	ο	μαθητής		
A.	-η	τον	ναύτη	τον	μαθητή		

Feminina (θηλυκά), zakončena v nom. sg. na -α, -η

-α

singulár							
N.	-α	η	καρδιά	η	χώρα	η	θάλασσα
A.	-α	την	καρδιά	τη	χώρα	τη	θάλασσα

-η

singulár							
N.	-η	η	ψυχή	η	νίκη		
A.	-η	την	ψυχή	τη	νίκη		

Neutra (ουδέτερα), zakončená v nom. sg. na -o, -ι (stejnoslabičná) a -μα (nestejnoslabičná)

-ο

singulár							
N.	-ο	το	βουνό	το	βιβλίο	το	άλογο
A.	-ο	το	βουνό	το	βιβλίο	το	άλογο

-ι

singulár					
N.	-ι	το	παιδί	το	τραγούδι
A.	-ι	το	παιδί	το	τραγούδι

-μα

singulár					
N.	-μα	το	γράμμα	το	όνομα
A.	-μα	το	γράμμα	το	όνομα

Sponové sloveso είμαι ‘být’

	singulár	plurál	Zápor:	singulár	plurál
1. osoba	(εγώ) είμαι	(εμείς) είμαστε		(εγώ) δεν είμαι	(εμείς) δεν είμαστε
2. osoba	(εσύ) είσαι	(εσείς) είστε/είσαστε		(εσύ) δεν είσαι	(εσείς) δεν είστε
3. osoba	(αυτός) είναι (αυτή) είναι (αυτό) είναι	(αυτοί) είναι (αυτές) είναι (αυτά) είναι		(αυτός) δεν είναι (αυτή) δεν είναι (αυτό) δεν είναι	(αυτοί) δεν είναι (αυτές) δεν είναι (αυτά) δεν είναι

Záporka δε(ν) je samostatným slovem.

Novořečtina nemá zvláštní tvar pro infinitiv, proto jsou ve slovnících uvedeny tvary 1. osoby singuláru.

Sloveso (ρήμα): 1. konjugace (πρώτη συζυγία)
Přítomný čas, činný rod, způsob oznamovací

	singulár	plurál	Zápor:	singulár	plurál
1. osoba	(εγώ) θέλω	(εμείς) θέλουμε		(εγώ) δε θέλω	(εμείς) δε θέλουμε
2. osoba	(εσύ) θέλεις	(εσείς) θέλετε		(εσύ) δε θέλεις	(εσείς) δε θέλετε
3. osoba	(αυτός, -ή, -ό) θέλει	(αυτοί, -ές, -ά) θέλουν		(αυτός, -ή, -ό) δε θέλει	(αυτοί, -ές, -ά) δε θέλουν

2. osoba plurálu se stejně jako v češtině používá také pro vykání:

Τι θέλετε, κυρία Ελένη;

Co si přejete, paní Eleni?

Είστε Έλληνας;

Jste Řek?

Osobní zájmena (προσωπικές αντωνυμίες)

εγώ	já	εμείς	my
εσύ	ty	εσείς	vy
αυτός, αυτή, αυτό	on, ona, ono (to)	αυτοί, αυτές, αυτά	oni, ony, ona

Na rozdíl od němčiny, angličtiny, francouzštiny nestojí osobní zájmeno povinně u slovesa, pokud na ně není kladen důraz nebo nestojí v protikladu:

Γράφω. Ρίшу. Γράφεις. Ρίσεš.

ale

Εγώ γράφω, εσύ διαβάζεις. Já píšu, ty čteš.

Αυτός γράφει κι αυτή διαβάζει. On píše a ona čte.

Osobní zájmeno αυτός, αυτή, αυτό může být použito také jako ukazovací (δεικτική αντωνυμία):

Ποιος είναι αυτός; Αυτός είναι άντρας, δάσκαλος, μαθητής.

Kdo je to? To je muž, učitel, žák.

Ποια είναι αυτή; Αυτή είναι γυναίκα, κυρία, μαθήτρια.

Kdo je to? To je žena, paní, žákyně.

Τι είναι αυτό; Αυτό είναι τετράδιο, βιβλίο, μολύβι.

Co je to? To je sešit, kniha, tužka.

Základní tázací zájmena (ερωτηματικές αντωνυμίες) a příslovce (επιρρήματα)

Ποιος; Ποια; Ποιο; Kdo? Který? Jaký?

Τι; Co?

Πού; Kam? Kde?

Από πού; Odkud?

Πώς; Jak?

Ποιος είναι αυτός; Είναι ο Πέτρος. Kdo je to? To je Petr.

Ποια είναι αυτή; Είναι η Ελένη. Kdo je to? To je Eleni.

Από πού είσαι; Είμαι από την Τσεχία. Odkud jsi? Jsem z České republiky.

τον Καναδά. Kanady.

το Βέλγιο. Belgie.

Πού μένεις; Kde bydlíš?

Τώρα πού πηγαίνεις; Kam teď jdeš?

Πώς σε λένε; Jak se jmenuješ?

Předložky (προθέσεις) από, για, με, σε

Předložky από, για, με, σε jsou nejčastěji užívanými předložkami v řečtině a pojí se vždy s akuzativem.

Předložka **από** ‘z’, ‘od’ vyjadřuje ve svém základním významu nejčastěji **směr ven, pryč**, přeneseně **původ**: φεύγω από το σχολείο ‘odcházím ze školy’, είμαι από την Τσεχία, από την Πράγα ‘jsem z České republiky, z Prahy’.

Předložka **για** ‘pro’ vyjadřuje ve svém základním významu **směr nebo cíl činnosti**: το βιβλίο είναι για το παιδί ‘ta kniha je (vhodná) pro dítě’.

Předložka **με** ‘s’ vyjadřuje nejčastěji **původní okolnosti**: είναι με τον φίλο ‘je s přítelem’. Plní také stejnou funkci jako český bezpředložkový **instrumentál** (7. pád) ‘kým, čím?’: γράφω με το μολύβι ‘píšu tužkou’ (viz výklad na str. **XX**).

Předložka **σε** ‘do’, ‘v’, ‘na’ vyjadřuje ve svém základním významu jak **směr** (kam?), tak **polohu** (kde?). Její význam tak interpretujeme až podle slovesa, které je ve větě obsaženo: πηγαίνω στην Πράγα ‘jedu do Prahy’ vs. είμαι στην Πράγα ‘jsem v Praze’. Mezi její další časté funkce patří **nahrazování dativu**, viz podrobněji str. **XX**.

Pokud dojde ke kontaktu předložky σε s určitým členem, dochází ke ztrátě koncového -ε u předložky σε a jejímu spojení s určitým členem (viz též str. XX): σε τον Καναδά > στον Καναδά, σε την Αθήνα > στην Αθήνα, σε το σχολείο > στο σχολείο.

Číslovky 1–10 (αριθμητικά)

α´	ένας, μία/μια, ένα	jeden, jedna, jedno	στ´ (ς´)	έξι	šest
β´	δύο/δυο	dvě	ζ´	επτά/εφτά	sedm
γ´	τρεις, τρεις, τρία	tři	η´	οκτώ/οχτώ	osm
δ´	τέσσερις, -ις, τέσσερα	čtyři	θ´	εννέα/εννιά	devět
ε´	πέντε	pět	ι´	δέκα	deset

Číslovka ‘nula’ má v nominativu i akuzativu tvar μηδέν.

Při počítání se u sklonných číslovek používá střední rod: ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε atd.

Dvojí tvary číslovek 1 (fem.), 2, 7, 8 a 9 viz výklad v části o fonetice na straně XX.

V některých případech se v řečtině setkáváme s označováním čísel malými písmeny řecké abecedy s čárkou (tzv. *keraiá*) vpravo nahoře (jednotky, desítky, stovky) nebo vlevo dole (tisíce). Mohou tak být číslovány kapitoly, stránky předmluv apod. Zvláštní staré znaky se používají pro 6 (στ´, ς´ – stigma), 90 (Ϟ´, ϟ´ – koppa) a 900 (Ϡ´ – sampi).

Ασκήσεις

A. Συμπληρώνω:

το, ένα σχολείο	τσάντα	φίλος
ξένος	γυναίκα	δασκάλα
καθηγητής	ναύτης	τάξη
μολύβι	παιδί	άντρας
χώρα	Έλληνας	φαγητό
άνθρωπος	Ελληνίδα	όνομα
φοιτήτρια	φίλη	φοιτητής
Τσέχος	μάθημα	δάσκαλος

B. Συμπληρώνω:

1. Αυτός είναι καθηγητής.
2. Εσείς από τον Καναδά;
3. Εμείς δεν από την Αθήνα.
4. Η Άννα και η Μαρία δεν στο σπίτι.
5. Αυτό το πανεπιστήμιο.
6. Εσύ δεν μαθητής.
7. Η Άλενα μαθήτρια.
8. Αυτοί ο Κώστας και ο Αλέκος.
9. Εγώ ο Πέτρος.
10. Η Αθήνα δεν κοντά στη Θεσσαλονίκη.

Γ. Συμπληρώνω:

1. Αυτός είναι ο Γιάννης.
2. είναι η τσάντα μου.
3. είστε καθηγητής;
4. είσαι δάσκαλος;
5. είναι ο Νίκος και ο Πέτρος.
6. είναι η Μαρία και η Γιάννα.
7. δεν είστε από το Βερολίνο;
8. δεν είμαστε από το Παρίσι.

Δ. Σχηματίζω και γράφω τις προτάσεις:

1. Αυτό	είναι	η Βάσια και η Αλεξάνδρα.
2. Αυτός		αυτή;
3. Ποιος		το βιβλίο μου.
4. Αυτή		ο Νίκος.
5. Αυτές		η κυρία Ράλλη.
6. Ποια		αυτός;
7. Ο Θανάσης		δασκάλα.
8. Αυτά		τα παιδιά μου.
9. Η Κατερίνα		γιατρός.

1. Αυτό είναι το βιβλίο μου.

Ε. Επιλέγω και συμπληρώνω: τι, πού, πώς, από πού, ποιος, -α, -ο.

1. Ποιος είναι αυτός; Είναι ο Γιάννης.
2. είσαι; Είμαι στο πανεπιστήμιο.
3. είστε; Είμαι από τη Θεσσαλονίκη.
4. είναι αυτό; Είναι ένα βιβλίο.
5. σε λένε; Με λένε Άννα.
6. είναι αυτή η κυρία; Είναι η κυρία Θέμελη.

ΣΤ. Συμπληρώνω την πρόθεση από και το οριστικό άρθρο.

1. Η Αλεξάνδρα είναι από την Πράγα.
2. Ο Νίκος είναι Αθήνα.
3. Ο άντρας είναι Θεσσαλονίκη.
4. Η Μαρίνα και ο Τάσος είναι Καναδά.
5. Εμείς είμαστε Τσεχία.
6. Εσείς είστε Μπρνο; Όχι, εμείς είμαστε Οστράβα.

Ζ. Συμπληρώνω την πρόθεση σε και το οριστικό άρθρο.

1. Η Κατερίνα είναι στην Πράγα.
2. Ο Βαγγέλης είναι Καναδά.
3. Η γραμματική είναι βιβλίο.
4. Η Βάσια κι εγώ είμαστε Αθήνα.
5. Τώρα είμαστε σχολείο.
6. Ο φοιτητής είναι τάξη.
7. Τώρα είμαι πανεπιστήμιο.
8. Η Ελένη είναι Θεσσαλονίκη.
9. Η Πράγα είναι Τσεχία.

Η. Συμπληρώνω:

1. Νίκο, εσύ γράφεις ελληνικά; Ναι, καλά ελληνικά. (γράφω, γράφω)
2. Μαρία, τι ο Αλέξανδρος; Δεν (κάνω, ξέρω)
3. Παιδιά, τι; (σπουδάζω)
4. Εσείς καλά αγγλικά; Όχι, δεν αγγλικά, ελληνικά.
(ξέρω, ξέρω, ξέρω)
5. Κατερίνα, τι; Ένα βιβλίο. (διαβάζω)
6. Ο Αλέκος και η Νίκη ελληνικά στο πανεπιστήμιο στην Πράγα. (σπουδάζω)
7. Τι, Νίκο; (μαθαίνω)
8. Ποιος; Ο Αλέκος. (φεύγω)

Θ. Επιλέγω και συμπληρώνω: μένω (2), έχω, αρχίζω, πηγαίνω, θέλω, περιμένω, μαθαίνω, ξέρω.

1. Πού μένεις, Μαρία; στην Αθήνα. Εσύ;
2. Το μάθημα στις δέκα.
3. φαγητό; Όχι, δε, ευχαριστώ.
4. αγγλικά; καλά αγγλικά και λίγο ελληνικά.
5. Τα παιδιά στο σπίτι.
6. Παιδιά, τι ; αγγλικά.
7. Εσύ στην Ελλάδα με την Κατερίνα; Ναι, στην Ελλάδα με την Κατερίνα και με τη Σοφία.
8. Αυτοί παιδιά; Όχι, δεν

I. Συμπληρώνω:

1. Ελένη, πού βάζεις *το τετράδιο*; (το τετράδιο)
2. Σοφία, βλέπεις; (η Κατερίνα) Όχι, βλέπω μόνο (ο Γιάννης)
3. Μαθαίνω (η γραμματική)
4. Παιδιά, ξέρετε «Μακεδονία»; (το καφενείο)
5. Παιδιά, καταλαβαίνετε; (ο καθηγητής)
6. Τα παιδιά περιμένουν (ο δάσκαλος)

Iα. Συμπληρώνω το οριστικό άρθρο όπου χρειάζεται:

1. Από πού ξέρεις *τον* Κώστα;
2. Ο Κώστας είναι Έλληνας.
3. Κώστα, πού είσαι;
4. Τζούλια είναι με Μαρία στο σπίτι.
5. Γιάννης περιμένει σ.... σχολείο.
6. Με λένε Κώστα.
7. Εμείς είμαστε από Ελλάδα.
8. Περιμένω Κώστα και Αλίκη.

Iβ. Συμπληρώνω την πρόθεση με και το οριστικό άρθρο.

1. Σπουδάζω *με τον* Νίκο.
2. Μένω Λίτσα και Στύρο.
3. Περιμένω τον δάσκαλο παιδί μου.

Iγ. Συμπληρώνω την πρόθεση σε, με ή από και το οριστικό άρθρο.

1. Εμείς είμαστε *από τον* Βόλο, τώρα μένουμε Καβάλα.
2. Ο αδερφός μου σπουδάζει Καναδά, μένει Βανκούβερ.
3. Περιμένω σπίτι Αλεξάνδρα.
4. Έχεις γράμμα Βάσια. Είναι τραπέζι.
5. Ο Γιάννης είναι πανεπιστήμιο τώρα. Φεύγει πανεπιστήμιο στη μία.
6. Εσύ μένεις Νίκο;

Iδ. Γράφω τις ερωτήσεις:

1. Πώς σε λένε;	Με λένε Νίκο.
2.	Από την Πράγα.
3.	Στην Πράγα.
4.	Είναι η Αλεξάνδρα Σωτηρίου.
5.	Είναι ο Νίκος Τερζής.
6.	Γράφω ένα e-mail.
7.	Όχι, δεν καταλαβαίνω ελληνικά.

Ιε. Πόσο κάνουν;

Παράδειγμα: $2 + 2 =$

A: Πόσο κάνουν δύο και δύο;

B: Δύο και δύο κάνουν τέσσερα.

$6 + 3 =$

$7 + 2 =$

$3 + 4 =$

$1 + 9 =$

$4 + 5 =$

Ιστ. Μεταφράζω:

Jsem student. Jsem učitelka. Jsem profesorka. Ty jsi profesor? On je námořník. On není námořník, je učitel. Já jsem Češka, on je Angličan. Je Řek? Ne, je Angličan. Kdo jsi ty? Kdo je to? To je Kostas. To je Sofie. To je moje taška. Kdo je doma? Kde je Eleni? Odkud je Petr? A odkud je Nikos? Nikos je z Řecka, je Řek. Učitelka je Řekyně. Jsi cizinec? Petr s Nikosem jsou v Aténách. Jak se jmenuješ? Jmenuji se Alexis.

Umíš řecky? Trochu umím. Jezdíte do Řecka? Ano, jezdíme do Atén. Kde bydlíš? Bydlím v Soluni. Kdo chce jídlo? Eleni chce jídlo. Rozumíte česky? Ne, nerozumíme. Kateřina a Marie jezdí do školy každý den. Nikos studuje řečtinu na univerzitě v Brně. Student odchází z vyučování. Vidiš Jorgose? Ano, a vidím i Marii. Co tady děláš? Čekám na Annu. Alexandr bydlí s jedním kamarádem.

Ιζ. Γράφω ένα μικρό κείμενο: το όνομά μου, από πού είμαι, πού μένω, τι σπουδάζω...

Λεξιλόγιο

αγγλικά anglicky

Άγγλος, ο Angličan

αδελφός (αδερφός), ο bratr

Αθήνα, η Atény

άλογο, το kůň

αλφάβητο, το abeceda

άνθρωπος, ο člověk

άντρας, ο muž

αντωνυμία, η zájmeno

αόριστος, -η, -ο neomezený, neurčitý; jaz. dokonavý minulý čas, aorist

απαντώ (άω), -ιέμαι odpovídám

από od, z

από πού odkud

άρθρο, το článek, díl; článek (publikace); jaz. člen

αριθμητικό, το číslovka

αρσενικό, το podstatné jméno mužského rodu

αρχίζω začínám

άσκηση, η (εις) cvičení, cvik

αυτοί, -ές, -ά oni, ony, ona

αυτός, -ή, -ό on, ona, ono

βάζω umísťuji, pokládám

Βέλγιο, το Belgie

Βερολίνο, το Berlín

βιβλίο, *το* kniha
βλέπω, *-ομαι* vidím, dívám se
βόλτα, *η* procházka
βουνό, *το* hora
βρίσκω, *-ομαι* nacházím

για pro, kvůli, o
γιατί proč, protože
γιατρός, *ο, η* lékař (lékařka)
γράμμα, *το* písmeno; dopis
γραμματική, *η* gramatika
γράφω, *-ομαι* píši
γυναίκα, *η* žena

δασκάλα, *η* učitelka
δάσκαλος, *ο* učitel
δέκα deset
δε(ν) ne (*záporka u sloves*)
διαβάζω, *-ομαι* čtu, učím se
διαφορά, *η* rozdíl
δρόμος, *ο* cesta, silnice, ulice
δύο (**δυο**) dva, dvě

εγώ já
εδώ tady, sem
είμαι jsem
εκεί tam
Ελλάδα, *η* Řecko
Έλληνας, *ο* Řek
Ελληνίδα, *η* Řekyně
ελληνικά řecky
εμείς my
ένας, *μία* (*μια*), *ένα* jeden, jedna, jedno
εννέα (**εννιά**) devět
εξηγώ (*-είς*), *-ούμαι* vysvětluji
έξι šest
επιλέγω, *-ομαι* vybírám
επίσης také
επτά (**εφτά**) sedm
ερωτηματικός, *-ή, -ό* tázací
εσείς vy
εσύ ty
έχω mám

(η)μέρα, *η* den

θάλασσα, *η* moře
θέλω chci
Θεσσαλονίκη, *η* Thessaloniki, Soluň
θηλυκό, *το* podstatné jméno ženského rodu

ιδιωτισμός, *ο* idiom
Ιταλίδα, *η* Italka

κάθε každý
καθηγητής, *ο* profesor
καθηγήτρια, *η* profesorka
και, κι a, i

καλά dobře
Καναδάς, ο Kanada
κάνω dělám
καρδιά, η srdce
καταλαβαίνω, -ομαι rozumím, chápu
κατάληξη, η (εις) jaz. koncovka
καφενείο, το kavárna
καφετέρια, η kavárna
κείμενο, το text, článek
κέντρο, το střed; středisko; centrum (města)
κλίνω, -ομαι skloňuji, časuji
κοντά blízko
κυρία, η paní

λέω, -γομαι říkám
λεξιλόγιο, το slovní zásoba
λίγο trochu, málo

μαθαίνω, -ομαι učím (se), dovidám se
μάθημα, το vyučování, kurz; lekce
μαθητής, ο žák
μαθήτρια, η žákyně
Μακεδονία, η Makedonie
με mě, mne
με s (někým, něčím)
μένω bydlím, zůstávám
μέρος, το část, díl; strana, místo
μεταφράζω, -ομαι překládám
μηδέν, το nula
μικρός, -ή, -ό malý; nízkého věku, mladý
μολύβι, το tužka
μόνο jen, jenom
μου můj, moje; mně, mi
Μπρνο, το Brno

ναι ano
ναύτης, ο námořník
νίκη, η vítězství

ξένος, ο cizinec
ξέρω vím, znám, umím

ο, η, το sg. určitého členu
οι, οι, τα pl. určitého členu
οκτώ (οχτώ) osm
όνομα, το jméno, název
όπου kdekoli, kamkoli; tam, kde (ve vedl. větách vztažných)
οριστικός, -ή, -ό vymezený, určitý
ουδέτερο, το podstatné jméno středního rodu
ουσιαστικό, το podstatné jméno
όχι ne

παιδί, το dítě
πανεπιστήμιο, το univerzita
παράδειγμα, το vzor, příklad
παρέα, η parta, společnost
πατέρας, ο otec, tatínek
πέντε pět

περιμένω čekám
πηγαίνω (πάω) chodím, jdu, jezdím, jedu
πίνακας, ο tabule; obraz
ποιος, -α, -ο kdo, který, jaký
πολύς, πολλή, πολύ mnohý, mnoho
πόσος, -η, -ο kolik
πού kde, kam
Πράγα, η Praha
πρόγραμμα, το program
πρόθεση, η předložka
προσωπικός, -ή, -ό osobní
πρόταση, η (εις) jaz. věta; návrh
πρώτος, -η, -ο první
πώς jak

ρήμα, το sloveso

σας vás; váš
σε v, na, do, k, za (časově)
σε tě, tebe
σπίτι, το dům; byt
σπουδάζω studuji
σπουδαστής, ο student
συζυγία, η jaz. konjugace
συμπληρώνω, -ομαι vyplňuji, doplňuji; přidávám
σχολείο, το škola
σηματίζω, -ομαι utvářím, formuji
σχολή, η škola (střední n. vyšší), fakulta; Ιατρική Σχολή, η Lékařská fakulta, Φιλοσοφική Σχολή, η Filozofická fakulta

τάξη, η (εις) třída; řád, pořádek
τελειώνω končím
τέσσερις, -ις, -α čtyři
τετράδιο, το sešit
τι co
τραγούδι, το píseň
τραπέζι, το stůl
τρεις, τρεις, τρία tři
τσάντα, η taška, kabelka
Τσέχα, η Češka
Τσεχία, η Česko
τσεχικά (τσεχικά) česky
Τσέχος, ο Čech
τώρα teď

φαγητό (φαΐ), το jídlo, pokrm
φεύγω odcházím, odjíždím, utíkám
φίλη, η přítelkyně
φίλος, ο přítel
φοιτητής, ο student
φοιτήτρια, η studentka

χρειάζομαι potřebuji
χώρα, η země (stát)

ψυχή, η duše

ώρα, η hodina, čas

Ιδιωτισμοί – Εκφράσεις

Πώς σε (σας) λένε;	Jak se jmenuješ (jmenujete)?
Με λένε Ελένη.	Jmenuji se Eleni.
Πώς είναι το όνομά σου;	Jak se jmenuješ?
Το όνομά μου είναι Πέτρος.	Mé jméno je Petr.
Πώς είσαι (είστε);	Jak se ti (vám) daří?
Τι κάνεις (κάνετε);	Jak se ti (vám) daří?
Καλά, ευχαριστώ.	Dobře, děkuji.
Καλημέρα.	Dobry den.
Καλησπέρα.	Dobry večer.
Καληνύχτα.	Dobrou noc.
Γεια σου (σας).	Ahoj. Dobry den. Na shledanou. (<i>neformální pozdrav při setkání i loučení</i>)
Χαίρετε.	Dobry den. Na shledanou. (<i>formální pozdrav při setkání i loučení</i>)
Αντίο.	Sbohem.
Χαίρω πολύ.	Těší mě. (<i>při představování</i>)
Ευχαριστώ.	Děkuji.
Παρακαλώ.	Prosím.
Πηγαίνω βόλτα.	Chodím na procházku.
Κάνω παρέα.	Přátelím se.